

L'EURO

Fins enguany, uns catalans teníem (o no teníem) francs mentre d'altres tenien (o no tenien) pessetes, o lires. Sense comptar, no ho cal dir, aquells que tenien arraconats, lingots d'or, joies, dòlars americans o d'altres bones divises estrangeres. Érem dividits per la moneda com ho érem per les lleis, els formatges i el respecte que ens tenien els governants respectius. Vet aquí que amb l'euro hem posat per fi un pedaç a les nostres divisions. D'ara endavant tots podrem pagar els impostos amb euros, sinó que uns ho farem a París i d'altres ho faran a Madrid o a Roma. Perquè, és clar, de pagar els nostres amos, amb Europa o sense Europa, no ens ho estalviarem pas.

Nosaltres prou voldríem que els euros ens servissin també per a promoure la nostra parla, admesa finalment en la vida pública com en les manifestacions culturals. Que amb euros paguéssim llibres i diaris en la llengua dels avis, entrades als cinemes on es donarien pel·lícules en versió catalana. O bé pernil de Cerdanya a la xarcuteria, vedella rosada del Pirineu a la carnisseria, un platat d'ollada, de boles de picolat o d'escaldum de pollastre al restaurant. Malauradament el més probable és que serviran més aviat per a comprar hamburgueses als selfs, litxis, papaies i pizzes a l'hipermercat.

Bé, l'Europa ens ha donat l'euro i no volem fer escarafalls. Tanmateix, a vigílies del seu eixamplament, no ens sabríem estar de demanar a la nova comunitat un poc més de consideració per a la llengua catalana, ja que és una de les més parlades de la unió.

2002, Pere Verdaguer